

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΣΤΕΝΤΑΛ

Η Ματίλδη Βισκοντινί, ή δειλή και περήφανη γυναίκα. Ο τρελλός και παράφορος έρωσ του Στένταλ. Πώς δέν κατάλαβε ή άγαπημένη του. Η παιδίαστικές τρέλλες ένός μεγαλοφυούς έρωτευμένου. Τα πράσινα γυαλιά. Η φυγή και ή έπιστροφή στο Μιλάνο. Η άπαγορεύσεις της Ματίλδης. Τραγικές νύχτες. Η στερή άπέπειρα. Η πιό δυστυχισμένη ημέρα της ζωής του Στένταλ. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η γυναίκα που άγάπησε περισσότερο άπ' όλες τις άλλες στη ζωή του ό περιήριμος Γάλλος μυθιστοριογράφος Στένταλ, τη γνώρισε στο Μιλάνο. Η γυναίκα αυτή είχε πρόσωπο γλυκό και μακρουλό, γείλη λεπτά, μεγάλα, μαύρα, μελαγχολικά και όνειροπόλα μάτια, και μέτωπο λείο και άγροό, και κατίγαννα μαύλιιά.

Ποίν άπ' τον Στένταλ, είχε άγάπησει τον Ούγο Φόσκολο, τον μεγαλομυα και άτίθασσο ποιητή, ό όποιος είχε φύγει άπ' την Ιταλία γιατί δέν μπορούσε να ήτοιμένη τον

ζυγό των Αδστυριακών.

Τόν είχε άγάπησει με πάθος και ό χωρισμός του την είχε κάνει να ήσυχάση. Την ήλεγαν Ματίλδη Βισκοντινί. Μετά τό ειδύλλιο της με τό Φόσκολο, είχε παντρευτεί ένα Πολόνιο άξιωματικό, τον Γιάννη Ντεμπόσκι, ό όποιος ήσυχροτόσο τό γαλλικό στρατό, και ό όποιος την είχε κάνει τόσο δυστυχισμένη, ώστε στο τέλος έχορισίαν.

Την δειλή λοιπόν και περήφανη ανυχοήνος αυτή γυναίκα άγάπησε ό Στένταλ. Την άγάπησε γιατί ήταν μεγαλοφυακή, και γιατί είχε ένα έντελος ήδαιετρο τρόπο ν' άρροκλείνη τα γλυκότατα μάτια της. Η άγάπη αυτή ήξασάνισε ό,τι γυόδιο ήσυχρο μεσα στο Στένταλ. Έξενιγέσσε και εξήψωσε την ψυχή του. Ήταν τόσο ευγενικός ό έρωσ του, ώστε δέν έννοιωθε κανένα έγωισμό στην άγάπη του και δέν είχε καμιά επιθυμία να κατακτήση την άγατημένη του. Ήθελε μόνο να την λατρεύη και να κάνει κάθε θυσία γι' αυτήν.

Μά άλλωμονο! Η γυναίκα την όποια τόσο πολύ άγαπησος, δέν τον κα-άλλαβε. Ο Στένταλ δυστυχός οπτε έφωσος ήταν οπτε άλλες φρικτές γάρες είχε, ή δέν προστάθειες που κατέβαλε να φαίνεται κομψός, παρ' όλη την χορηγή του κοιλιά, τον έβαναν γελοίο! Όταν έμπαυε στο σαλόνι της άγατημένης του, ή Ματίλδη κινωιόταν από άνησυχία. Ήξερε ότι ό Στένταλ θα κροφονότανε σε μιá γυναιά και άπο εκεί θη την κινάτσε άδίκωστα με έξάλλα από έρωτα μάτια, μ' άγροεινότας μόλις την πλησίαζε κανένας άλλος... Ήξερε άκόμα ότι μόλις θα έφρευε άπ' τό σπίτι της θα της έστειλε ένα γράμμα, στο όποιο θα της ζήτησος συζώρηση για την διαγωγή του και θα της έλεγε ότι ή παρουσία της τόσο τον τάρασε, ώστε του ήταν αδύνατον να φαν ή απέναντι της τέτοιος άποσ προάγματι ήταν: Μιά ψυχή, δηλαδή, γεμάτη τρυφερότητα, άφροσίση και άγνό θαυμασμό.

Ο Στένταλ την γνώριζε από καιρό την Ματίλδη, μιá κατá τό 1818 τό αίσθημα του έφθασε σε αληθινό παροξύνωο: Έκανε γι' αυτή μεγάλες τρέλλες, ή όποιες όμως άντι να κινωσιον την συμπάθεια της άγατημένης του, κωνοσίαν, άπεναντίας, την αντίπαθείά της, γιατί την εξέθεταν στον κόσμο.

Η Ματίλδη είχε δύο γυόια, τους όποιους είχε βάλει έσπεροκόπος σ' ένα άλκυο της Βολτέρας, κωιός πόλεμος κωντά στο Μιλάνο. Τόν Μάιο, του 1819 έπήγε να τους ίδι. Φεθγοντας άπ' τό Μιλάνο άπαγορεύσει αίσθηρά στον Στένταλ να την άκολούθηση. Ο Στένταλ όμως την άκολούθησε κρυφά. Για να μη τον άναγνωρίση μάλιστα ή Ματίλδη φέρεσε πράσινα γυαλιά. Μά έκείνη τον άντελήφθη, τον άνεγνόρισε και θύμισσε έξαιρετικά. Τι θρόσος! τί προστιχιά! Μά ήθελε λοιπόν σάνει και καλά να την έκπέση και να περάση για φίλος της;

Ύστερα από τό περιστατικό αυτό, ό Στένταλ είδσε πως δέν μπορούσε να μείνη πια στο Μιλάνο. Η παρουσία του θα εξενειφίσε άκόμα περισσότερο την Ματίλδη. Ύπηρεσε μάλιστα κίνδυνος να του άπαγορευή και να τη κροφάτη. Έλαμσε λοιπόν να φύγη. Απελιπισμένος τότε ό συγγραφέας του Εκόκκινου και του Μαύρου έπήγε στην Φλωρεντία και στην Βολκωνα, μακρινά από τον Παράδεισό του, άπ' τον όποιο τον είχε διώξει ό όργισμένος τον Άγγελο. Έπήγε έπίσης και στη Γαλλία.

Όταν ξαναγύσισε στο Μιλάνο, ή Ματίλδη του άπαγορεύσει να της γράφη και την κωινότατη έπιστολή, να της μιλή για έρωτα και να

την έπισκέπτεται περισσότερο από δυό φορές τον μήνα.

Ο Στένταλ, έπειτα από τις άπαγορεύσεις αυτές νόμισε πως θα τρελλανόταν. Έμοιαζε με τους ήρωας έκείνους του Σαίξπηρ, τους δυστυχισμένους από τον έρωτα, οι όποιο ζοίν μόνο για ν' άνασταναζοίν από τον πόνο τους. Όσάκις έβλεπε στο δρόμο καμιά γυναίκα που από μακρινά έμοιαζε με τη Ματίλδη, του κωιότανε ή πνοή, και στρηζόταν στον τοίχο για να μη λαθοβωήση. Του φανόνοταν σάν θεοί όσοι μπορούσαν και πήγαναν θταν ήθελαν από σπίτι της Ματίλδης. Σκροτίσσε διάλόγους μόλις έφθόρισε κανείς τυχαίος μπροστά του τό όνομα του δρόμου, σάν όποιο κωιόκοιόσε ή άγατημένη του. Από μόνο μέρος λογάρισε από κάθε μήνα, έκείνος που έβλεπε την Ματίλδη. Αν κατá τις έπισκέψεις του αυτές ή άγατημένη του, του φερόταν με συμπάθεια, κωινόταν άμείως ό πιο εύστοχισμένος άνθρώπος του κώουου, και ό πιο δυστυχισμένος, άν του φερότανε ψυχρά.

Όταν έφθόριζε να την έπισκεφθή, κατέστρωσε διάλογο σκέδα, και μελετούσε από πρην τα λόγια και τα έπιχειρήματα με τα οποία φανταζότανε ότι θα συγγινώσε την Ματίλδη. Μά θταν έμπαυε στην πόρτα του σπιτιού της, άρχιζε να τρέμει άπ' την ταράχη του, και θταν έμπαυε μέσα και βρισκόταν μπροστά της, αυτός ό τόσο έξυπνος, ό όποιος μπορούσε με την χαριτωμένη του κωινότητα να διασκεδάση διάλογο συνηροιά, κωινόταν ό πιο άνόητος άνθρώπος του κώουου!

Τις νύχτες, φρες διάλόγους. Έκοβε βόλιες κώπο από τό παράθυρό της. Ήξερε ώστόσο ότι δέν είχε τίποτε με τη κωιμένη, ήξερε ότι μιá που έόθινε τό φως της κωιωράς της, δε θα ξαναβασε πια. Και όμως δέν είχε τη δύναμη να κωιόση από σπίτι του. Οι δρόμοι έφθιμαναν και οι στενοί διάδοχοι πήγαναν να κωιωηθούν. Μές στη κωινηροιά σιωπή δέν άκουγόταν παρά μόνον τα βήματα του. Τι άργά να περνούσαν ή φρες... Διό, τρέψ, τέσσερες, σε λίγο θα ξημέρωσε.

Α! μιá αυτό είνε παρα πολύ κωιμο, έλεγε από μέσα του ό Στένταλ. Σε ένα τέταρτο θα φθίγω, τελείωση.

Και έφρευε προάγματι, μιá σε λίγο ξαναγύρισε από άλλο δρόμο και ξανακροφονότανε πάλι κώπο από τό σκεπτεμένο παράθυρο της άγατημένης του. Ποός έξορι;... Γίνωται κώποτε και θαύματα. Ίσως ή κωινηρία να έπαύσει, ίσως ένα λεπτό γυαζίο χέρι να άνοιγε τό παράθυρο. Ίσως ή Ματίλδη ν' άνοιγε τό παράθυρο για ν' άπανησθή τό δροσερό άέρα της νύχτας και τότε θα τον έβλεπε και θα κατáλλαβε πόσο την άγατούσε...

Άλλωμονο όμως! Τίποτε δέν έσάλευσε στο παράθυρο... Μόνον, τις περισσότερες φορές, άρχιζε να βρέχη. Τόσο τό καλύτερο! Η βροχή θα του κωιπορούσε λίγο τον λυρετό. Και ό Στένταλ άσπαιτα, σάν τον λυρετό. Και τό έμφορομάτα στους έρημους δρόμους του Μιλάνου. Όταν τέλος έχάρασε για καλά, ό ήσυχροτός του ξενοδοχέσος του δέν έβλεπε να έπιστρέφη τρωασμένος από την κωινηροιά, κατáλομο από την άγρότητα.

Γιατί λοιπόν μιá τόσο μεγάλη άγάτη δέν εύρισκε άνταπόκρηση στην ψυχή της Ματίλδης; Μήπως γιατί δέν ήταν όμοιος ό Στένταλ; Όχι, γιατί ή γυναίκες του είδους της Ματίλδης δέν άγαπούσε τους άνδρες μόνο για την σωματική τους όμορφιά. Άπλοίστατα, δέν τον άγατούσε γιατί δέν του είχε έμπιστοσύνη. Είχε την ιδέα ότι ήταν ένας κοινός γυναικάς, ό όποιος ήσυχροκινώτανε τον έρωτευμένο. Και όμως ό Στένταλ ήταν ό μόνος άντρος που την άγατούσε όπως ήθελε έκείνη ν' άγατηθή. Τίποτε δέν τον απέκλιζε, τίποτε δέν τον κωιόρασε, ούτε οι θυμοί της, ούτε ή ψυχροτόπιτά της, ούτε ή άδιαφορία της.

Πολλές φορές ώρησίσθη να μη σάς ξαναίδω, της έγραφε στις έπιστολές του ό Στένταλ. Μά τους όρκους αυτούς τους κώπο μακροσας. Μόλις βρεθώ μπροστά σας, κώπο άμείως έλο τό θάροσ μου...

Και ένώ ή Ματίλδη δέν έννοιωθε κανένα τραφερό αίσθημα για τον Στένταλ, οπτε κών οκτώ, έκείνος την άγατούσε τόσο πολύ, ώστε και ό πόνο του άκόμα του ήταν προσφιής, γιατί τον προκάλυψε έκείνη... Για την άδιαφορία της δέν της βαστούσε καμιά κώικα. Την ά-

ΟΙ ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΚΡΙΝΟΙΣ ΚΥΤΤΑΗΣ
"Ελα να φύγουμε από δω, τον κόσμο αλησμόνητο...
σε δάση καταπράσινα, σ' έρημικές πηγές,
να τρέχουμε άπ' τών λουλουδιών τ' άρώματα
(μυθάντας
κι' από γλυκό κελάδισμα τις δροσροκαρμαγές,
"Ελα να λέμε όλημερίς του έρωτα τραγούδια
κι' ός βγαίνει τό γλυκότατο άστέρι τών βο-
σκών
σε ύπνο γλυκό να γέρνομε, σε στρώνα από
(λουλούδια,
πλάι σε νερά τρεχούμενα στις ρίξες τών Ιτιών,
θέ να περάση ή άνοιξη κι' ό γελαστός του Α-
(πρίλη,
ό έανθός ήλιος άνοιος άπλερο φως θα κωινη,
Μά τό γλυκό μεθύσι μας άγλωκώσιον θα μείνη,
"Όσο τά ρόδα θα γελούν στα έρωτικά σου
(γείλη,
στο πρόσωπό σου όσο θ' άνθοει της νεότης οι
(άβροοί κρίνου
κι' άκόμα όσο θα λάμπουσε τα μάτια σου, δυό
(ήλιοι!
N. ΧΑΝΤΖΑΡΑΣ

